

Sag C-881/19**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

4. december 2019

Forelæggende ret:

Krajský soud v Brně (Den Tjekkiske Republik)

Afgørelse af:

25. oktober 2019

Sagsøger:

Tesco Stores ČR a.s.

Sagsøgt:

Ministerstvo zemědělství

Hovedsagens genstand

Hovedsagens genstand vedrører en tvist, hvori sagsøgeren har anfægtet sagsøgtes afgørelse om, at sagsøgeren ved at anvende begrebet »čokoládový prášek« (»pulverchokolade«) i stedet for »čokoláda v prášku« (»chokoladepulver«), som fastsat i direktiv 2000/36/EF¹, har bragt en utilstrækkeligt eller ulovligt mærket fødevarer i omløb og derved har overtrådt gældende national lovgivning.

Præjudicielt spørgsmål

Skal den regel, der er fastsat i punkt 2, litra a), i bilag VII, del E, til forordning nr. [1169/2011], fortolkes således, at for så vidt angår en fødevarer, der er bestemt for forbrugere i Tjekkiet, må en sammensat ingrediens, som er opregnet i punkt 2, litra c), i bilag I, del A, til direktiv [2000/36], kun anføres blandt produktets ingredienser uden en præcis angivelse af dens sammensætning, hvis denne sammensatte ingrediens mærkes præcist i overensstemmelse med den tjekkiske sprogversion af bilag I til direktiv 2000/36/EF?

Relevante EU-retlige forskrifter

Artikel 9, stk. 1, litra b), artikel 18 stk. 1 og 4, i forordning nr. 1169/2011 og punkt 2, litra a), i bilag VII til denne forordning

Artikel 3, stk. 1, i direktiv 2000/36/EU og punkt 2, litra c), i bilag I til dette direktiv

Relevante nationale retsforskrifter

I henhold til § 11, stk. 2, litra a), nr. 3, i zákon č. 110/1997² (lov nr. 110/1997) skal den driftsansvarlige for en fødevarer virksomhed uden ophør fjerne utilstrækkeligt eller forkert mærkede fødevarer fra handelen.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Státní zemědělská a potravinářská inspekce (inspektorát v Brně) (Den tjekkiske landbrugs- og fødevarerkontrol (inspektoratet i Brno) udstedte den 27. maj 2016 pålæg om, 1) at sagsøgerens produkter³ skulle trækkes tilbage fra markedet, fordi deres ingredienser omfattede udtrykket »čokoládový prášek« (»pulverchokolade«), uden at der var anført en ingrediensliste som påkrævet i henhold til artikel 9, stk. 1, litra b), sammenholdt med artikel 18, stk. 1 og 4, i forordning nr. 1169/2011⁴, og 2) at yderligere markedsføring af disse produkter var forbudt.
- 2 Den 1. juni 2016 indgav sagsøgeren en klage over de ovennævnte foranstaltninger, som den tjekkiske landbrugs- og fødevarerkontrol i første omgang gav medhold i, idet den den 6. juni 2016 ophævede disse foranstaltninger. Efterfølgende omgjorde den tjekkiske landbrugs- og fødevarerkontrollens centralinspektorat ved dets afgørelser af 2. februar 2017 afgørelsen af 6. juni 2016, idet det forkastede sagsøgerens indsigelse og bekræftede foranstaltningerne af 27. maj 2016. Sagsøgerens klage over afgørelserne af 2. februar 2017 blev afslået ved sagsøgtes afgørelser af 21. april 2017.
- 3 Sagsøgeren anlagde den 21. april 2017 sag til prøvelse af sagsøgtes afgørelser ved Krajský soud v Brně (retten for regionen Brno, Tjekkiet), som frifandt sagsøgte ved dom af 26. februar 2019. På grundlag af sagsøgerens appel ophævede Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Tjekkiet) ved dom af 11. juli 2019 ved Krajský soud v Brněs dom af 26. februar 2019 og hjemviste sagen til den domstol.
- 4 Det er på dette trin i proceduren, at Krajský soud v Brně (retten for regionen Brno) har forelagt det ovennævnte spørgsmål for Den Europæiske Unions Domstol med henblik på en præjudiciel afgørelse. Selv om den er bundet af Nejvyšší správní soudu (øverste administrative domstol) retlige bedømmelse, fastholder den (idet

den henviser til [Den Europæiske Unions Domstols dom af 5. oktober 2010 i sag C-173/09, Elchinov, ECLI:EU:C:2010:581, og afgørelse truffet af Nejvyšší správní souds Store Afdeling den 8. juli 2008, offentliggjort under nummer 1723/2008 i [Sbírka Nejvyššího správního soudu] [samling af afgørelser fra den øverste domstol i forvaltningsretlige sager]), at denne omstændighed ikke hindrer den i at udøve den ret, der er fastsat i artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

De væsentligste argumenter fremsat af parterne i hovedsagen

- 5 Sagsøgte har gjort gældende, at da punkt 2, litra c), i bilag I, del A, til direktiv 2000/36/EF kun definerer betegnelsen »čokoláda v prášku« (»chokoladepulver«), men ikke »čokoládový prášek« (»pulverchokolade«), er det i forhold til den sidstnævnte betegnelse påkrævet at tilføje en ingrediensliste for de ingredienser, det indeholder.
- 6 Sagsøgeren har derimod anført, at den undtagelse, der er fastsat i punkt 2, litra a), i bilag VII, del E, til forordning nr. 1169/2011 finder anvendelse i forhold til »čokoládový prášek« (»pulverchokolade«), da betydningen af dette udtryk er identisk med betydningen af »čokoláda v prášku« (»chokoladepulver«), og da synonyme betegnelser altid bør fortolkes ens med henblik på at undgå retlig usikkerhed. Endvidere har alle udgaver af direktiv 2000/36/EF samme gyldighed.

Retsopfattelsen ved Nejvyšší správní soud (øverste administrative domstol)

- 7 Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) er enig med sagsøgeren i, at denne var berettiget til at anvende betegnelsen »čokoládový prášek« (»pulverchokolade«) i stedet for »čokoláda v prášku« (»chokoladepulver«). I henhold til Domstolens faste praksis har alle sprogudgaver af EU-retsakter samme gyldighed (jf. præmis 18 i Domstolens dom af 6. oktober 1982, sag C-283/81, CILFIT mod Ministero della Sanità, ECLI:EU:C:1982:335, præmis 13 i Domstolens dom af 19. april 2007, sag C-63/06, Profisa, ECLI:EU:C:2007:233, og præmis 24 i Domstolens nyligt afsagte dom af 13. september 2018, sag C-287/17, Česká pojišťovna, ECLI:EU:C:2018:707). En opfattelse, hvorefter mærkningen af chokoladeprodukter i Tjekkiet udelukkende skulle være reguleret ved den tjekkiske udgave af direktiv 2000/36/EF, mens mærkningen af sådanne produkter i andre medlemsstater skulle være reguleret af de tilsvarende nationale sprogudgaver, må derfor klart afvises.
- 8 En sådan opfattelse ville være i strid med både ovennævnte retspraksis og først og fremmest med princippet om fri bevægelighed for varer og selve formålet med harmoniseringen af mærkning af fødevarer som redskab for det indre marked. Direktiv 2000/36/EF er således netop baseret på disse principper (jf. 7. betragtning til direktivet). Mærkningen af chokoladeprodukter i EU er fuldt harmoniseret (jf. præmis 29 og 45 i Domstolens dom af 25.11.2010 i sag C-47/09, Kommissionen mod Italien, ECLI:EU:C:2010:714), og selve formålet med harmonisering er at

gøre det muligt for en producent eller leverandør, når denne importerer et produkt fra en medlemsstat til en anden, at anvende de oplysninger, der allerede er anført på dets produkt i overensstemmelse med direktiv 2000/36/EF, ved blot at oversætte disse oplysninger til et eller flere sprog, der forstås af forbrugerne i den medlemsstat, hvor produkterne skal markedsføres.

- 9 Sagsøgeren købte sine produkter fra en leverandør eller producent, som fremstillede dem enten i Tyskland, hvor den tyske udgave af direktivet anvender betegnelsen »Schokoladenpulver«, eller i Polen, hvor den polske udgave anvender begge betegnelserne »proszek czekoladowy« eller »czekolada w proszku« uden sondring. Sagsøgeren oversatte ad verbatim den tyske eller polske betegnelse til tjekkisk som »čokoládový prášek«, og anvendte dette på sine produkter. Formålet med harmoniseringen af mærkningen af chokoladeprodukter er, at selskabet netop skulle kunne gøre dette.
- 10 En fortolkning, hvorefter en leverandør eller sælger, før denne begynder at sælge et chokoladeprodukt i Tjekkiet, først skal bringe mærkningen af produktets sammensætning i overensstemmelse med den tjekkiske udgave af direktiv 2000/36/EF, strider mod disse principper. En sådan fortolkning ville opstille en formodning om, at det kun var den tjekkiske udgave af direktivet, der finder anvendelse på Tjekiets område, dvs. at en form for »tjekkisk direktiv 2000/36/EF« finder anvendelse her, hvilket ville være i direkte strid med formålet med harmoniseringen af mærkning og mod ligeværdigheden af direktivernes sprogversioner, og ville indføre den tilstand, der forelå før etableringen af det indre marked.
- 11 Det er således ikke muligt i almindelighed at tilslutte sig den opfattelse, at de individuelle sprogversioner af bilaget til direktiv 2000/36/EF udgør de bindende mærkninger af fødevarer for de enkelte medlemsstater. Alt taget i betragtning henvises der ikke til sådanne bindende sprogudgaver i forordning nr. 1169/2011, som i artikel 15, stk. 1, blot kræver, at den obligatoriske fødevarerinformation skal anføres »på et sprog, der er let forståeligt for forbrugerne i de medlemsstater, hvor en fødevarer markedsføres«. Dette giver sagsøgeren mulighed for at bruge det tyske eller polske navn for en ingrediens i et importeret produkt, som er i overensstemmelse med EU-lovgivningen, ved blot at oversætte det til tjekkisk.
- 12 Ganske vist er visse fødevarermærkninger velkendte i visse medlemsstater, og en oversættelse til andre sprog vil kunne forvirre forbrugeren. I så tilfælde skal en sådan afvigelse klart angives i alle sprogversionerne. Forordning nr. 1169/2011 giver mulighed for en sådan løsning i artikel 17, stk. 2 og 3. Direktiv 2000/36/EF anvender denne mulighed i forbindelse med en bestemt betegnelse af visse produkter på engelsk, idet det overtager den nationale definition på begrebet »milk chocolate« i bilag I, del A, punkt 4, litra d). Denne konkrete nationale regel er imidlertid nævnt i alle direktivets sprogudgaver, og ikke kun i den engelske. Hvis det kun var betegnelsen »czekolada w proszku«, som måtte anvendes i Tjekkiet, eksempelvis fordi betegnelsen »proszek czekoladowy« ville være forvirrende for tjekkiske forbrugere, skulle dette have været angivet på tilsvarende vis.

- 13 Den ovennævnte dom fra Domstolen af 14. juni 2017 i sag C-422/16 bekræfter blot disse konklusioner. I forordning 1308/2013, som denne sag vedrørte, anvendte EU-lovgiver en helt anden tilgang end den, der blev anvendt i direktiv 2000/36/EF, idet de handelsnavne, der skulle anvendes i de individuelle lande ved markedsføring af individuelle typer af produkter, udtrykkeligt blev angivet i bilaget til forordningen. Krajský soud (regional ret) henviste til præmis 36 i denne dom, som vedrører Kommissionens afgørelse 2010/791 om udarbejdelse af en fortegnelse over de produkter, der omhandles i del III, nr. 1), andet afsnit, i bilag XII til Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007. Denne kommissionsafgørelse indeholder også en produktfortegnelse med forskellige nationale benævnelser af forskellige mejeriprodukter, med hensyn til hvilke Domstolen i den præmis fastslog, at den indeholder produkter, som medlemsstaterne har anført, at de anser for på deres område at svare til de kriterier, der er fastsat i forordning nr. 1308/2013, og at benævnelserne af de pågældende produkter på grundlag af deres traditionelle brug skal opføres på samtlige EU-sprog. Domstolen bekræftede således blot, at det kunne tillades, at forskellige sprog kunne anvende forskellige traditionelle mærkninger for mejeriprodukter, som ikke nødvendigvis svarede til hinanden ⁵.
- 14 Denne dom fra Domstolen viser, at hvis forskellige lingvistiske særegenheder og forskellige lokale navne, der traditionelt anvendes i den pågældende medlemsstat, skal tages i betragtning i de nationale sprog ved anvendelsen af harmoniserede betegnelser, vil dette ikke fremgå af en bestemt sprogversion af en bestemmelse alene, men derimod af en flersproget tabel eller liste, som vil være indeholdt i hver sprogudgave af bestemmelsen. Hvis en fransk producent ønskede at importere et produkt til Det Forenede Kongerige, for hvilket den franske del af tabellen anvender begrebet »*crème de riz*«, kan producenten ikke blot oversætte det til engelsk som »*rice cream*« eller »*rice spray cream*«, da den engelske del af tabellen med bindende betegnelser ikke anvender disse begreber.
- 15 Sagsøgeren var således ikke forpligtet til at fastslå, hvilken betegnelse den tjekkiske udgave af direktivet anvender, og tilpasse den til betegnelsen for ingredienser med henblik på distribution i Tjekkiet. Det var tilstrækkeligt at oversætte betegnelsen til tjekkisk. Den betegnelse, sagsøgeren anvendte, »*čokoládový prášek*« (»pulverchokolade«) svarer ord for ord til den tyske og polske betegnelse, der anvendes i direktivet, og den kan ikke anses for at være uforståeligt, forvirrende eller endog vildledende for de tjekkiske forbrugere (jf. kravene vedrørende fair oplysningspraksis i artikel 7, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1169/2011). En anden fremgangsmåde ville være en ren formalisme, som på ingen måde ville tjene til at beskytte forbrugerne, som ville rejse tvivl om det niveau af harmonisering, der er opnået for mærkningen af chokoladeprodukter på Den Europæiske Unions indre marked, som ville true den gnidningsfrie funktion af det indre marked for chokoladeprodukter (jf. artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1169/2011), og som ville stride mod det gentagne gange nævnte princip om ligestilling af sprogversionerne af Unionens retsbestemmelser.

- 16 Den foreliggende sag er således et tilfælde af *acte éclairé*, og det er derfor ikke fornødent at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål.

Den forelæggende rets betragtninger

- 17 Først og fremmest finder Domstolens almindelige praksis vedrørende løsningen af uoverensstemmelser mellem sprogversioner af EU-retlige bestemmelser ikke anvendelse i den foreliggende sag, fordi der ikke foreligger nogen uoverensstemmelser mellem sprogudgaverne af 2000/36/EF.⁶ Sprogversionerne opfylder deres opgave med at opregne en liste over bindende betegnelser for fødevarer i det relevante officielle sprog. Retten udleder dette af 1) en sammenligning af de forskellige sprogudgaver af direktiv 2000/36/EF, 2) den regel, der er fastsat i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2000/36/EF, ifølge hvilken de fødevarerbetegnelser, der er fastsat i bilag I er bindende, og 3) kravet om at give oplysninger om ingredienserne i et sprog, der er let forståeligt for forbrugerne i den medlemsstat, hvor fødevareren markedsføres (jf. eksempelvis artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 1169/2011).
- 18 En sammenligning af sprogudgaverne viser, at det omhandlede bilag klart opregner betegnelser, som er typiske for markedet i en given medlemsstat, hvoraf mange ikke kan oversættes direkte (for eksempel det engelske udtryk »family milk chocolate« eller tillægsbetegnelsen »vermicelli«, som anvendes i mange forskellige sprogversioner). I tilfældet »čokoláda v prášku« (»chokoladepulver«) er dette navnlig åbenbart i forhold til det nederlandske udtryk »gesuikerde cacao«, som – hvis det oversættes mest sandsynligt – ville svare til et produkt, der er defineret i bilag I, del A, punkt 2, litra d), set ud fra synspunktet for forbrugere i andre medlemsstater. Den omstændighed, at forskellige sprogversioner har et forskelligt antal tilsvarende betegnelser for det produkt, der er specificeret i bilag I, del A, punkt 2, litra c), er absolut afgørende ved en sammenligning af sprogversionerne. Visse sprogversioner anvender kun et navn, visse to, og den nederlandske udgave anvender endog tre. Det er derfor åbenbart, at de ikke blot er oversættelser – sproglige mutationer, men derimod uafhængige lister med bindende betegnelser på hvert officielt sprog, dvs. fastsat for produkter tiltænkt forbrugere i denne bestemte medlemsstat, hvor dette officielle sprog anvendes.
- 19 Definitionen af bindende betegnelser for fødevarer er i almindelighed (såvel som konkret i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2000/36/EF) baseret på to regler. Den første er forpligtelsen til kun at anvende den foreskrevne betegnelse for fødevarer, der svarer til den definition, der er fastsat i den givne lovbestemmelse. Den anden regel er forpligtelsen til kun og udelukkende at anvende den betegnelse, hvorunder fødevareren er defineret i den omhandlede lovbestemmelse, for fødevarer, der svarer til en definition, der er fastsat i den pågældende lovbestemmelse. Retsopfattelsen ved Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) tilsidesætter i det væsentlige denne anden regel, idet den tillader anvendelsen af et uspecificeret antal af mulige betegnelser for en defineret fødevarer baseret på den sprogversion og oversættelsesmulighed, producenten af fødevareren vælger som mærkning.

- 20 Denne fortolkning fører i sidste ende til absurde konsekvenser, idet det i dette tilfælde kun med stor vanskelighed ville være muligt at finde ud af, hvad disse bindende betegnelser er. Producenter og forhandlere kan ikke anvende dem for andre produkter, selv om de ikke nødvendigvis er opmærksomme på, at disse betegnelser er blandt de bindende betegnelser. Samtidig kan de, hvis de er opmærksomme på denne omstændighed, anvende dem som betegnelser for sammensatte ingredienser uden at specificere sammensætningen af disse sammensatte ingredienser. I dette tilfælde kan forbrugerne naturligvis ikke vide, at en ingrediens er en sammensat ingrediens eller hvilken bestemt ingrediens, det er, fordi de ikke vil kunne finde den definition nogen steder, med mindre de ved gradvist strengere eller løsere oversættelser i den Europæiske Unions individuelle officielle sprog identificerer den sprogversion af direktiv 2000/36/EF, som definerer fødevarer på et givet sprog. Dette er tilfældet med betegnelsen »čokoládový prášek« (»pulverchokolade«), som ikke er defineret i den tjekkiske sprogversion af direktivet.
- 21 Selv hvis en producent kun måtte anvende oversættelser fra de sprog, som har en særlig tilknytning til fødevarerproduktet (for eksempel produkter, der er fremstillet i den medlemsstat, til hvis sprogversion oversættelsen af den anvendte sammensatte ingrediens svarer), ville en sådan regel stride mod kravet om, at forbrugerne skal gives klare oplysninger om et produkts sammensætning. Forbrugerne ville derfor først skulle fastlægge produktionsstedet, gøre sig bekendt med den anvendelige sprogudgave af direktiv 2000/36/EF og erhverve en oversættelse deraf (eller eventuelt samtlige oversættelser deraf). Da alle de produkter, der er defineret i punkt 2 i bilag I, del A, i betydelig grad er sammenlignelige (det er i princippet produkter, der tilhører én kategori), er det absolut ikke åbenlyst, at en tjekkisk forbruger, som har gjort sig bekendt med direktiv 2000/36/EF med dette formål, vil forbinde udtrykket »čokoládový prášek« (»pulverchokolade«) med det produkt, der betegnes tilfældet »čokoláda v prášku« (»chokoladepulver«), og ikke med eksempelvis »kakaový prášek« [kakaopulver] eller »slazený kakaový prášek« [sukret kakaopulver]. Forbrugeren vil skulle foretage en række ikke-trivielle overvejelser for at nå til den konklusion, at det sandsynligvis er en oversættelse af en betegnelse, som er defineret i en anden sprogversion af direktiv 2000/36/EF, uden at forbrugeren dog vil have nogen sikkerhed for at dette er tilfældet. Det vil endvidere formodentlig ikke være åbenbart for producenter og forhandlere, hvilke eventuelle betegnelser, de skal undgå ved mærkningen af fødevarer, andre end de, som er defineret i direktivet.
- 22 Endvidere er anvendelse af andre betegnelser end bindende betegnelser vildledende ikke blot for en veloplyst forbruger, men også for en forbruger, som af den ene eller anden årsag ikke har til hensigt at gøre sig nærmere bekendt med EU-lovgivningen. Selv personer, som ikke er bekendte med den definition, der er fastsat i direktiv 2000/36/EF, kan i det mindste gå ud fra, at der er et vist retligt grundlag for, at ingredienserne i en sammensat ingrediens i et bestemt produkt ikke er specificerede, og kan tro, at dette grundlag er, at der eksisterer en retlig definition af den sammensatte ingrediens [som fastsat i punkt 2, litra a), i del E i bilag VII til forordning nr. 1169/2011]. Hvis en sammensat ingrediens imidlertid

ikke er defineret, således som det er tilfældet med »čokoládový prášek« (»pulverchokolade«), er det muligt, at dens sammensætning ikke opfylder de krav, der er fastsat i punkt 2, litra c), i del A i bilag I til direktiv 2000/36/EF. I så tilfælde kan en forbruger, som er overbevist om, at vedkommende indtager en fødevarer med et godkendt indhold (dvs. som opfylder visse kriterier), indtage en fuldstændig anderledes fødevarer (for hvilken der ikke er fastsat nogen lovmæssige kriterier). Det er muligt, at det kan anses for formalistisk at insistere på bindende betegnelser, men det er ikke en formalisme uden selvstændigt formål.

- 23 Lettelse af den frie bevægelighed for kakao- og chokoladeprodukter kan ikke anskues udelukkende fra producenternes og forhandlernes synspunkt, således at forbrugerbeskyttelsen i realiteten overlades til en ad hoc vurdering af, om en produktbetegnelse kan forveksles med en anden. Hvis dette var tilstrækkeligt, ville den regel, der er fastsat i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2000/36/EF, være fuldstændig overflødig.
- 24 Krajský soud (regional ret) fastholder, at mærkningen af en fødevarer (eller en ingrediens i en fødevarer), som er bestemt for forbrugerne i en bestemt medlemsstat, skal overholde de bindende betegnelser for kakao- og chokoladeprodukter, der er fastsat i de anvendelige sprogudgaver af bilag I til direktiv 2000/36/EF, som svarer til et sprog, der er let forståeligt for forbrugerne i den givne medlemsstat. Derfor skal den bindende betegnelse, der er fastsat i den tjekkiske sprogversion af bilag I til direktiv 2000/36/EF, anvendes for fødevarer, der er bestemt for forbrugere i Tjekkiet. Det er kun i tilfælde, hvor denne betegnelse anvendes for en sammensat ingrediens, at det også er muligt at anvende den regel, der er fastsat i punkt 2, litra e), i bilag VII til forordning nr. 1169/2011 (dvs. at undlade at opregne ingredienserne i en sammensat ingrediens).
- 25 Efter Krajský souds (regional ret) opfattelse finder de regler, der er fastsat i artikel 17, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1169/2011 derimod anvendelse i situationer, hvor indholdet af fødevarer ikke er fuldt ud harmoniseret, og bindende betegnelser ikke er blevet vedtaget for disse produkter på EU-niveau. Dette er, henset til artikel 3, stk. 1, i direktiv 2000/36/EF, ikke tilfældet for de produkter, der er definerede i direktivet. Den undtagelse, der er fastsat i punkt 4, litra d), i del A i bilag I til direktivet, er ikke et eksempel på anvendelsen af disse bestemmelser i forordning nr. 1169/2011, men derimod en selvstændig lovmæssig undtagelse for Det Forenede Kongerige og Irland fra den regel, der er fastsat i direktivets artikel 3, stk. 1, i forhold til de produkter, der er opregnet i bilag I, del A, punkt 4, litra d), og punkt 5.
- 26 Selv om det, at der ikke foreligger en tabel over alle betegnelser, som er identisk i alle sprogversionerne, og som varetager funktionen af en liste over bindende betegnelser i de forskellige officielle sprog anvendt i medlemsstaterne i den konkrete sprogversion af direktivet, ikke er udtryk for den mest hensigtsmæssige lovgivningsmæssige løsning, er dette ikke en begrundelse for at opbløde den regel, der er fastsat i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2000/36/EF, eller for at forringe

standarden for forbrugerbeskyttelse. Ganske vist afviger de anvendelige regler i denne henseende fra den reguleringsmetode, der er indeholdt i den ovennævnte Kommissionsafgørelse 2010/791/EU. Afgørelsen viser, at en fastsættelse af særskilte bindende salgsbetegnelser for hver medlemsstat ikke er en undtagelse i EU-lovgivningen om fødevarer. Den samme lovgivningsteknik med at fastsætte bindende betegnelser for fødevarerprodukter, som anvendes i direktiv 2000/36/EF, blev eksempelvis anvendt i direktiv 2001/113⁷, hvis sprogversioner fastsætter bindende betegnelser for definerede produkter i de individuelle officielle sprog.

- 27 Af samme grund behandler Domstolens dom af 14. juni 2017 i sag C-422/16 ikke den reguleringsfremgangsmåde, der er fastsat i direktiv 2000/36/EF. Ikke desto mindre er det muligt at udlede konsekvenserne af vedtagelsen af en liste med bindende produktbetegnelser for de individuelle medlemsstater deraf, og således det umulige i at anvende synonymmer eller oversættelser af bindende betegnelser.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/36/EF af 23.6.2000 om kakao- og chokoladevarer bestemt til konsum, herefter »direktiv 2000/36/EF«.

² Zákon č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (lov nr. 110/1997 om fødevarer og tobaksvarer og om ændring af og tilføjelser til visse tilknyttede love) i den udgave, der fandt anvendelse indtil 6.9.2016 (herefter »lov nr. 110/1997«).

³ Monte, mléčný dezert čokoládový s lískovými oříšky 220 g [Monte chokolademælksdessert med hasselnødder) 220g], Monte mléčný dezert čokoládový 100 g [Monte chokolademælkesdessert 100g] og Monte drink mléčný nápoj čokoládový s lískovými oříšky 200 ml. [Monte chokolademælkesdrik med hasselnødder 200ml.].

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1169/2011 af 25.10.2011 om fødevareinformation til forbrugerne, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 og (EF) nr. 1925/2006 og om ophævelse af Kommissionens direktiv 87/250/EØF, Rådets direktiv 90/496/EØF, Kommissionens direktiv 1999/10/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF, Kommissionens direktiv 2002/67/EF og 2008/5/EF og Kommissionens forordning (EF) nr. 608/2004 (herefter »forordning nr. 1169/2011«).

⁵ Her, konkret, er der ikke noget engelsk navn, der svarer til det franske begreb »*crème de riz*«, idet der ikke er opført noget begreb i stil med »*rice cream*« eller »*rice spray cream*« i den engelske del.

⁶ Endvidere Nejvyšší správní souds (øverste administrative domstol) ikke fremlagt nogen fortolkningsmetode, som ville løse en sådan uoverensstemmelse inden for en sammenhængende fortolkning.

⁷ Rådets direktiv 2001/113/EF af 20.12.2001 om marmelade og frugtgelé samt kastanjecreme bestemt til konsum, herefter »direktiv 2001/113/EF«.